

[Ole Henriksen]

Jeg kan sige kort om forslaget, at det selvfølgelig også tilsikrer, at man løser nogle af arbejdsløshedens største problemer, først og fremmest ungdomsarbejdsløsheden. Det er jo ikke ukendt, at hvis man kan få en række af de ældre medborgere til frivilligt at stå af omkring 60 års alderen, vil der blive taget noget af trykket af kedelen, således at man også kan få de unge ind på arbejdsmarkedet.

Jeg forstår på hr. Voigt fra fremskridtspartiet, at han mener, der er tale om julegaver. Jeg ved ikke, om hr. Voigt er kommet i julestemning, men jeg forstår, det ikke bliver vore to partier, der skal flette julehjerter sammen, og det er vi i og for sig meget tilfredse med.

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Mølgaard, som spurgte, hvordan vi så på fleksibiliteten i almindelighed på arbejdsmarkedet. Der kan jeg sige, at SF er meget positivt indstillet over for, som det også står i bemærkningerne til dette forslag, at give folk mulighed for at gå på deltid i større udstrækning fremfor at vælge helt og holdent at forlade arbejdslivet. Vi er således meget positivt indstillet til at få deltidsbegrebet med ind i forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod overarbejde [af Ole Henriksen (SF) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 19. Fremsat 20/10 77).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Auken):

Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, der er fremsat af socialistisk folkeparti, indeholder en opfordring til regeringen om snarest at fremsætte lovforslag om forbud mod overarbejde for alle lønmodtagere, der er beskæftiget i private eller offentlige virksomheder eller kontorer.

Ligesom med det forslag, vi behandlede for et øjeblik siden, er der tale om en genganger: det er tredje gang, socialistisk folkeparti har fremsat dette forslag.

Jeg kan i lighed med, hvad der tidligere er blevet sagt fra mine forgængeres side, erklære mig positiv i princippet med hensyn til en begrænsning af overarbejde i samfundet. Hvad angår enkeltheder og detaljer i forslaget, skal jeg i øvrigt henviser til, hvad der er blevet sagt fra tidligere arbejdsministres side.

Jeg vil gerne understrege, at regeringen ser det som et brugbart middel i bekæmpelsen af arbejdsløsheden at begrænse det eksisterende overarbejde. Det understreges ved, at staten i denne regerings tid allerede i meget vid udstrækning har begrænset eller afskaffet overarbejde inden for vigtige områder og konverteret denne arbejdsmængde til nye stillinger. Det er blevet gjort på en sådan måde, at dels er mange mennesker kommet i arbejde, dels er mange ansatte blevet befriet for et overarbejdspress, og endelig har der ligefrem i visse situationer været tale om offentlige besparelser herved. Vi er altså meget positive over for en begrænsning af overarbejde i samfundet.

Det er da også derfor og som led i den almindelige politik for at skaffe flere mennesker i arbejde, at regeringen nu har nedsat et udvalg om fordeling af den eksisterende arbejdsmængde, det udvalg, jeg før omtalte, og som også skal beskæftige sig med udarbejdelsen af et konkret efterlønsforslag. Udvalget, hvori arbejdsmarkedets parter har sæde, skal efter at have færdiggjort arbejdet med efterlønsforslaget se på spørgsmålet om begrænsning af det eksisterende overarbejde, kombineret med indførelse af obligatorisk afspadsering af overarbejde i videst muligt omfang.

Endelig skal udvalget, når man er færdig med dette spørgsmål, overveje andre forslag

[Arbejdsministeren]

til en bedre fordeling af den eksisterende arbejdsmængde med det dobbelte formål at sende flere i arbejde, samtidig med at den enkelte får tilbudt bedre trivsels- og uddannelsesmuligheder.

På denne baggrund finder regeringen det rigtigst at afvente den behandling, som udvalget under medvirken af arbejdsmarkedets parter – og det drejer sig jo om overenskomstmæssige områder mellem parterne – vil foretage af spørgsmålet om begrænsning af overarbejde, og de forslag, som udvalget når frem til.

På denne baggrund – ikke fordi vi er uenige med hensigten, men altså fordi vi gerne vil have dette udvalgsarbejde overstået – kan regeringen ikke medvirke til fremme af forslaget, men vi vil drage omsorg for, at også dette forslag fra socialistisk folkeparti bliver tilstillet udvalget med de bemærkninger og de synspunkter, der fremføres her i debatten, så at udvalget er orienteret om SFs tanker på dette felt.

Bakholt (S):

I socialdemokratiet har vi megen sympati for de tanker og de synspunkter, der ligger bag ved dette forslag, nemlig at skaffe flere folk i arbejde: der må gøres, hvad der kan gøres for at nedbringe det alt for høje arbejdsløshedstal. Men vi må erkende, at det foreliggende forslag giver os nogle praktiske vanskeligheder, hvis det skal gennemføres. Det er jo bestående overenskomster, vi her skal gribe ind i, og vi mener derfor i partiet, at det rigtige er at afvente det af ministeren iværksatte udvalgsarbejde, som skal undersøge hele denne problematik. Når dette udvalgsarbejde er tilendbragt, kan vi tage endelig stilling til, hvordan vi klarer problemerne med begrænsning af overarbejde.

Voigt (FP):

Jeg har ved to tidligere lejligheder sagt om dette forslag, at det er et yderst dårligt forslag. Vi mener, at det er forkert, at man i en situation, hvor Danmark skylder i millionvis af arbejdstimer væk, vil forbyde folk at arbejde over. Vi skal tværtimod knokle, fordi det er den eneste måde, vi kan komme ud af vores valutaproblemer på. I øvrigt finder vi det helt forkert, at staten skal blande sig i, om folk vil arbejde over og tjene en ekstra

skilling. Det kunne da lige passe, at vi herindefra skulle foreslå sådan noget.

Vi har noteret os, at socialistisk folkeparti ligesom fremskridtspartiet finder, at det i visse situationer kan være nødvendigt at gribe ind i arbejdsmarkedets frie forhandlingsret. Det fremgår jo klart af bemærkningerne til forslaget, at man erkender, at en gennemførelse af forslaget er at bryde ind i de frie forhandlinger.

Jeg skal i øvrigt henvise til, hvad jeg tidligere har sagt under folketingets forhandlinger, Folketingstidende 1975-76 sp. 7334-7335 og 7343-7344, samt Folketingstidende 1976-77, 2. samling, sp. 3304 – så lidt er der jo sagt om dette forslag. Det forekommer mig, at socialistisk folkeparti har sagt, at fremskridtspartiet spilder folketingets tid med at komme med genfremsættelser. Jeg skal undlade at sige det samme om dette forslag, idet jeg er helt enig med hr. Ole Henriksen, som før sagde, at man skulle holde gryden i kog, og at man, når man har en idé, noget, man synes er rigtigt, bare skal mase sig frem med forslaget i folketinget. Vi vil aldrig nogen sinde klandre SF for det, tværtimod vil vi næste gang, måske her til foråret, når det kommer igen, medgive forslaget de samme venlige bemærkninger, som jeg har givet det i dag.

Johan Philipsen (V):

Jeg kunne ved det forrige forslag nøjes med 8 ord, men det kan jeg nok ikke denne gang.

Vi er selvfølgelig i venstre enige med SF i motivet for forslaget: at skaffe flere folk i arbejde. Men hvis vi deler områderne op, må vi erkende, at på det offentlige område er der i de senere år gjort ganske meget for at afskaffe overarbejde, og vi er relativt tvivlende over for, hvorvidt der kan nås ret meget mere på det offentlige område.

Men på det private område gør SF sig efter min mening skyldig i en misforståelse. Taksterne for overarbejde er jo af en sådan art, at ingen lader normalt arbejde udføre som overarbejde. Det overarbejde, der finder sted, er som oftest reparationer af maskiner i aften- og nattetimer, for at andre, de mange, kan få deres normale arbejdsdag fra den næste morgen. Derfor ville et forbud mod overarbejde i den private sektor formodentlig

[Johan Philipsen]

virke skadeligt på beskæftigelsen i stedet for fremmende.

Palle Simonsen (KF):

En gang imellem kan man ikke lade være med at spørge sig selv, hvordan vort samfund egentlig ville komme til at se ud, hvis alle de geniale tanker, der gennem år er fremsat i folketinget om bekæmpelse af arbejdsløsheden, blev ført igennem.

Om det forslag, SF her har fremsat, må jeg sige, at det er et fantastisk restriktivt forslag. Hvordan ville man overhovedet kunne administrere et sådant forslag i praksis? Vi er da enige i, at man i planlægningen både i den offentlige og i den private sektor selvfølgelig netop i denne arbejdsløshedssituation må prøve at begrænse overarbejde, men ved at indføre et decideret forbud, som der står her, oven i købet at etablere et nævn, som skal afgøre tvivlsspørgsmål, ville man fastfryse samfundet i en sådan grad, at jeg er helt overbevist om, at det ville være beskæftigelses-hæmmende i det lange løb og ikke på nogen som helst måde beskæftigelsesfremmen-de.

For hvad er det egentlig, der vil ske, hvis man f. eks. står ude på en byggeplads og skal have et murerarbejde gjort færdigt og ikke kan skaffe murere til at gøre det færdigt – idet jeg går ud fra, man ikke regner med at skulle have tømrere til at udføre det arbejde, fordi der ikke må være overarbejde? Det er, at det hele bliver forsinket, og at det bliver sværere at få tingene gennemført.

Jeg synes faktisk, at det undertiden kan være meget ubehageligt med nogle af disse forslag, der på overfladen måske kan se meget sympatiske ud, men som, lige så snart man kommer ned under overfladen, viser sig at have en sådan indflydelse på selve samfundsstrukturen, at de i det lange løb, det er jeg helt overbevist om, vil virke direkte imod det, der burde være et fælles ønske, nemlig at vi får samfundet til at fungere på en sådan måde, at alle kommer i beskæftigelse.

Vi kan derfor ikke medvirke til forslagets gennemførelse.

Lindinger (CD):

Jeg kan godt lide at sige, at jeg er enig med SF i, at regeringen skal holdes varm i disse sager, og jeg tror også, det er det, der

er formålet med SFs forslag, som nu bliver fremsat for tredje gang.

Jeg har de forrige gange udtalt en del sympati for det, og der er ingen grund til at gentage disse ting; nu kommer det igen for i udvalget. Selv om forslagsstillerne ikke selv venter, at forslaget bliver gennemført – det skal de ikke regne med – er der det sympatiske i det, at noget skal der gøres af en eller anden art, og dér er en begrænsning af overarbejdet – og i en vis udstrækning er det jo også allerede sket – en af de ting, der skal med, når man i arbejdsmarkedsudvalget drøfter hele beskæftigesspørgsmålet. Derfor vil jeg, om end det nu er tredje gang, stadig væk med sympati være med til på CDs vegne at se på det foreliggende forslag.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne udtrykke en undren over, at man fra SFs side kan fremkomme med et forslag som dette, der lægger op til politisk indgreb i arbejdsmarkedets frie forhandlingsret. Ordføreren for forslagsstillerne kan vel ikke hævde, at fagorganisationerne generelt kan have nogen interesse i den slags.

Retsforbundet er principielt modstander af noget sådant. Vi ønsker ikke at knægte retten til frit at forhandle overenskomster, og dette her er jo fuldstændig integreret overenskomststof. Vi vender os da også mod dette forslag, nøjagtig som vi vendte os mod tvangsindgrebene i foråret. Da lå vi på linje med SF, men SF er åbenbart ikke spor principielt orienteret på dette område.

Vi kan da ikke være spor uenige med forslagsstillerne i, at det ville være rart, om flere hænder kom i sving, og kunne det ske ved at begrænse overarbejde, ville det da også være formålstjenligt. Omfanget af, hvor meget man kan omlægge, er der vel ikke nogen, der er nærmere i stand til at vurdere end netop arbejdsmarkedets parter, og derfor skal de have deres frie ret til at fastlægge dette omfang.

Lad os dog ikke lukke øjnene for, at meget overarbejde skaber mere arbejde og ikke mindre arbejde i normalarbejdstiden. At vigtige ordrer uden overarbejde ikke kunne klares, og så kommer der ikke flere nye ordrer. Reelt kan dette forslag endda på meget kort sigt let indebære stigning i arbejdsløsheden.

[Mølgaard]

Disse aspekter synes vi i retsforbundets gruppe at man skulle overveje nøje i SFs gruppe. Der er mange udviklede problemkredse, som der er brug for at inddrage i analysen, ting, som man åbenbart ikke har inddraget i analysen, forud for at man fremsatte forslaget, men vi vil appellere meget til, at man i SF gør det, selv om det så skulle ske på overarbejdsvilkår.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg må sige, at kommunisterne er positivt indstillet over for, at man skal bekæmpe overarbejde. Vi er også enige i, at man skal have gennemført en sådan ordning, at man ikke kan blive straffet, fordi man nægter at arbejde over. Vi har også den opfattelse i modsætning til venstre, at den betaling, der ydes for overarbejde, ikke forhindrer, at man gennemfører overarbejde i stedet for at lægge arbejdet rigtigt til rette. Der er altså noget, der skal gribes ind over for.

Vi er da også enige i, at folketinget ved deres indgreb den ene gang efter den anden har svækket fagbevægelsens muligheder for selv at løse disse problemer. Men på den anden side er vi noget betænkelige ved det forslag, der ligger her. For det første af nogle af de grunde, der er nævnt, nemlig at det er indgreb i overenskomsterne, og dernæst er det også spørgsmålet, om det administrativt er muligt at gennemføre det på den måde. Der er spørgsmålet om, at man kunne kræve alt overarbejde afspadseret i stedet for at forbyde det. Vi ved udmærket godt, at der alligevel vil være overarbejde, som skal udføres. Det sidste, jeg vil nævne, er punkt 3, hvor man taler om et nyt nævnråd. Det er vi absolut modstandere af. Det er en, om jeg så må sige, videreudbygning af, en ny gren på det fagretlige systems ramme, som man har lagt herinde, og det kan vi ikke rigtig være med til.

Men vi er altså positive over for selve tanken om at bekæmpe og begrænse arbejdslosheden.

Bolvig (RV):

Ministeren var positiv i princippet. Det er det radikale venstre også, og vi udtrykte også i forårets debat sympati for de synspunkter, der ligger bag ved det fremsatte forslag.

Det er helt nødvendigt, at vi ikke lader noget uforsøgt i bestræbelserne på at bekæmpe arbejdsløsheden, og derfor er der også grund til, at vi behandler det foreliggende forslag seriøst og alvorligt, for kan vi finde en fornuftig løsning dækkende også det private arbejdsmarked, er i hvert tilfælde det radikale venstre villig til at medvirke. Erfaringer fra begrænsning af overarbejde i den offentlige sektor har været gode, og det har skaffet mange mennesker i arbejde. At en begrænsning på det private arbejdsmarked også vil have en beskæftigelsesmæssig effekt er utvivlsomt. Men jeg formoder, at hr. Ole Henriksen erkender, at problemerne og vanskelighederne her desværre for så vidt er langt, langt større, som det også blev fremhævet af hr. Palle Simonsen.

Forslaget burde hedde begrænsning af overarbejde og ikke forbud mod overarbejde, idet et forbud vil medføre alvorlige konsekvenser for den danske produktion.

Som sagt kræver forslaget en omhyggelig behandling, og jeg mener, at vi bør give ministeren og det af ministeren nedsatte udvalg en chance.

Når ministeren fremhæver, at han er positiv i princippet, så har ministeren og alle socialdemokrater jo et stort problem, og det er netop, at det er indgreb i arbejdsmarkedets forhold. Så jeg beder ministeren erkende, som SF og hr. Ole Henriksen åbenbart gør nu, at den tid, hvor folketinget overlød arbejdsmarkedets forhold til arbejdsmarkedets organisationer, én gang for alle er forbi. Jeg håber, at socialdemokratiet og ministeren nu vil komme til samme erkendelse, som jeg forstår at hr. Ole Henriksen og SF er kommet til.

Dette høje ting, der skal varetage helhedens interesser, er langt bedre egnet til at gøre det end arbejdsmarkedets forskellige interesseorganisationer, som ikke er sat her til at varetage helhedens interesser.

Dernæst en idé fra det radikale venstre til såvel ministeren som hr. Ole Henriksen, en idé, vi har fremhævet før, og som vi mener i virkeligheden vil have langt større beskæftigelsesmæssig effekt end forbud mod overarbejde eller begrænsning af overarbejde. Det er et forbud mod akkordarbejde. Akkordarbejde har langt værre sociale og menneskelige virkninger, end overarbejde har. For akkordarbejde nedslider menneskene, og det

[Bolvig]

skaber et ualmindelig dårligt klima på de enkelte arbejdspladser. De folk, som i akkordræset i løbet af få år bliver nedslidte – eksemplerne er jo talrige – vil i løbet af en kort periode overgå til at få hjælp fra samfundet, for så er de invaliderede på det ene eller andet område for manges vedkommende. Jeg tror, at ministeren i princippet er enig med mig, men igen er jeg bange for, at ministerens sympati, som jeg er nogenlunde overbevist om, bliver bremset af det forhold, at en indsats fra folketingets side mod det nedslidende og umenneskelige akkordarbejde også er et indgreb i de hellige arbejdsmarkedsorganisationers forhold og problemer.

Ikke desto mindre vil jeg atter som før fremhæve, at vil vi gøre en indsats både socialt og menneskeligt, også en indsats mod den uhyggelige arbejdsløshed, vil en indsats mod akkordarbejde hjælpe os et meget stort skridt fremad.

Honoré (KrF):

Også jeg hæfter mig selvfølgelig ved det interessante i, at socialistisk folkeparti med dette forslag i virkeligheden ønsker, at folketinget på ny skal gribe ind i organisationernes forhandlingsrettigheder.

Selve indholdet af forslaget tager vi afstand fra. Det, der kan være grund til at overveje, er, om vi kan indføre nogle fornuftige begrænsninger af overarbejde. Et forbud imod det kan vi derimod ikke være med til.

Kurt Hansen (VS):

Forbud mod overarbejde er et af de krav, som gentagne gange er blevet rejst fra en række arbejdspladser og fagforeninger, ikke mindst som et led i kampen imod arbejdsløsheden. Jeg skal sige, som vi har sagt ved tidligere behandlinger af dette forslag fra SF, at vi er positive over for hovedindholdet.

Det, som vi ikke kan acceptere i forslaget, er punkt 3, hvori der tales om, at der skal oprettes et overarbejdsnævn bestående af repræsentanter for LO og for Dansk Arbejdsgiverforening og så en repræsentant udpeget af arbejdsministeren. Det ville være en videreudbygning af det fagretlige system, sådan som hr. Jørgen Jensen også påpegede det, og på det ideologiske plan er det en videreudbygning af samarbejdsideologien. Vi har ganske klart markeret ved flere lejligh-

der, hvad vi mener om disse forhold, ikke mindst når vi har diskuteret arbejdsret, forligsmandslov m. v.

Der er flere af de borgerlige partier, der har hylet op om, at nu vil man gribe ind over for den frie forhandlingssituation på arbejdsmarkedet og gribe ind i overenskomsterne. Der findes ikke overenskomster på det danske arbejdsmarked, der findes »lovoverenskomster«, dvs. nogle diktater, som folketinget har lagt ned over arbejderbefolkningen. Der er slet og ret ikke tale om, at arbejderne har haft indflydelse på deres egne løn- og arbejdsforhold igennem flere overenskomstperioder. Tværtimod er der tale om, at de sidste 5 år ligger diktaterne der ganske klart: hvor meget må man få, hvor meget skal man knokle, hvor lidt skal man have for det? Det ligger ganske klart dikteret af folketinget, så det er rent og skært hykleri at sige, at der er tale om indgreb i overenskomsterne. Der findes ikke overenskomster på det danske arbejdsmarked, kun »lovoverenskomster«.

Ole Henriksen (SF):

Også vedrørende dette forslag til beslutning vil jeg takke de ordførere, som har været positivt indstillet. Det er nok lidt mere blandet, end det var under det foregående forslag. Jeg synes nok, at vi efterhånden er kommet i en underlig situation herhjemme, når vi diskuterer forslag omkring arbejdsmarkedet og indgreb i overenskomster. Jeg synes, det var rigtigt, som hr. Kurt Hansen fra VS netop sagde, at vi arbejder under overenskomstlov, og meget tyder på, at man i folketinget allerede forbereder den næste overenskomst også. Dermed må vi også inden for SF overveje, hvorvidt vi skal foreslå ændringer til de eksisterende overenskomstlove. Det er jo åbenbart umuligt at sige til arbejdsmarkedets parter, at de selv skal ordne deres anliggender, når vi herinde er så villige til at gribe ind i overenskomsterne. Dette være også sagt til hr. Palle Simonsen m. fl., som har været heroppe og hævde, at vi nu har vendt op og ned på tingene i SF. Det har vi aldeles ikke. Jeg synes netop, at de ordførere, som har talt om, at vi har vendt op og ned på det, selv vender op og ned på det. Efter at de har fået den lovgivning igennem, så skal man selvfølgelig holde

[Ole Henriksen]

fingerne væk fra overenskomsterne. Det synes jeg sådan set er en lidt hyklerisk tale at føre omkring dette spørgsmål.

Jeg forstår på arbejdsministeren, at også dette forslag og dette materiale vil man tilstille det nedsatte udvalg. Jeg vil også håbe, at man også vil tilstille det de besvarelser, der allerede ligger i arbejdsmarkedsudvalget omkring spørgsmålet.

Endelig vil jeg sige til dem, der har været oppe og beklage, at det er et forbud mod overarbejde, at der er ikke mere forbud imod overarbejde her, end der er tale om i loven, idet den siger, at man skal sikre, at nødvendigt force majeure overarbejde bliver afspadseret; længere rækker forbudet ikke. Man har også i lang tid igennem arbejderbeskyttelsesloven haft forbud mod søndagsarbejde, men vi ved da, at der bliver udført søndagsarbejde, og det bliver administreret af arbejdstilsynet. Vi har da også i arbejdsmarkedsudvalget spurgt, hvorvidt arbejdstilsynet var i stand til at administrere denne lovgivning på samme måde, som man administrerer andre beskyttelsesforanstaltninger, og der ligger besvarelser i udvalget, som jeg mener det vil være hensigtsmæssigt overgår til det af ministeren nedsatte udvalg. Jeg kan altså ikke forstå disse bemærkninger, som er kommet omkring overenskomsterne.

Jeg vil så sige, at jeg har stort set været tilfreds med indholdet af de fleste ordførertaler her og håber nu, at dette forslag vil få en rimelig behandling under det kommende udvalgsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Dagpengeydelsens varighed).

(Lovforslag nr. L 95. Fremsat 15/11 77).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Inge Fischer Møller (S):

Baggrunden for fremsættelsen af dette forslag er nævnt i arbejdsministerens fremsættelsestale, nemlig den meget vanskelige beskæftigelsesituation. Det går ud på at sikre, at ingen fra 1. januar 1978 falder for 26 ugers reglen. Forslaget indeholder en forlængelse af 4 års reglen, så den kan gælde i den periode, regeringens beskæftigelsesplan dækker, nemlig frem til 1. januar 1981. I denne periode vil det være tilstrækkeligt for ret til arbejdsløshedsunderstøttelse, at man har haft 26 ugers arbejde de sidste 4 år.

Forlængelsen er nødvendig. Der har været rejst ønske om dels en ophævelse af 26 ugers reglen, dels en forlængelse af 4 års perioden til 5 år. Det kan socialdemokratiet ikke støtte. Vi må fastholde, at arbejdsløshedsunderstøttelse træder ind i en arbejdsløshedsperiode for personer, der har tilknytning til arbejdsmarkedet. Målet for socialdemokratiet er ikke arbejdsløshedsunderstøttelse, men arbejde i stedet for.

Jeg er derfor glad for de meget klare punkter, som fremgår af lovforslaget til forskellige foranstaltninger, der skal sættes i værk. Jeg tror, at de forskellige foranstaltninger her er alle bekendt, og jeg vil derfor ikke gå dem igennem i detaljer, men jeg vil godt indskyde, at jeg personlig mener, at det er nødvendigt, de kommer i gang, ellers klarer vi ikke det meget store problem, som arbejdsløsheden er.

Det er arbejdsministerens håb og også mit og hele den socialdemokratiske folketingsgruppes håb, at alle vil tage imod de tilbud, der bliver givet. Det er den eneste måde, vi får klaret det meget store arbejdsløshedsproblem på. Vi må betragte det som en folkesag igen at få alle i arbejde. Vi må også prøve at få de arbejdsløse til at deltage i nogle aktiviteter, de har lyst til at deltage i, så vi på den måde kan få brudt den isolation, mange befinder sig i. I denne forbindelse er